80000 DE ANTRENORI!

(Urmare din pag. 1)

mai valoroși organizatori ai mișcării. Dar, ignorăm cei mai mulți, din lipsa exercițiului poate, resursele exacte ale intervenției comandantului în acest generos context. Este adevărat: întrecerea se ivește de la sine. În privința aceasta nervii ne comunică destule tale în după-amiezele cînd punem paravan doar geamul odihnei noastre, – dar aceasta se face oricum sub dicteul automat al energiei ce se exprimă în mișcare. Tocmai de aci începe efortul nostru pe canalizare și înnobilare a agitației ce uneori se confundă cu sportul. O drumeție, de pildă, nu este plimbare pur și simplu. Miuța pe pavaj e sport prin contrabandă, executat prin somnolența vameșilor. Înghesuită între trotuare ea este o izbucnire mai mult a laringelor copiilor decît a mușchilor lor. Adăugați acestor izbucniri pur fizice: ideea campionatului, a scorului consemnat, a ierarhiei puterilor confruntate, a promovabilității sau revanșei, a duratei efortului de autodepășire etc. și veți întrezări alte roade întocmai ca după miracolul unei altoiri. Există, ce e drept, cadrul campionatelor școlilor generale. Aici ideea selecționatelor este inclusă dar masa se încadrează la galerii. Ce este de făcut? Căci, nu se poate nega, există o monotonie a practicii de masă: băieții votează automat pentru minge, masa de fete spre coardă și șotron. Cum se poate diversifica gama acestor tradiționale și, pînă la urmă, destul de șubrede sortimente? Cum se pot injecta noi forme de mișcare?

Cei mai buni comandanți au găsit răspunsul la aceste întrebări și în această privință se pot evoca exemple uluitoare.

Am întîlnit la Micfalău, raionul Sf. Gheorghe – (exemplul nu este inedit, dar trebuie insistat) un comandant care a descoperit cheia de umanizare a interesului pentru educația fizică, atît în rîndul copiilor, cît și al obștei satului. El a deschis fiecărui minut liber al școlarilor tonica obsesie a mișcării fizice. Nu voi vorbi de faptul că vara (acest splendid trimestru al IV-lea, dedicat în întregime oboselii și odihnei creatoare, materii atît de populare, fără rubrici în catalog, dar cu premianți și corigenți), copii de 10–13 ani, încălecînd pe prozaica șa a bicicletei, rotunjesc basmul înconjurului țării, cu tot ceea ce se poate insera în jurnalul de bord al unei asemenea expediții. Nu voi aminti de faptul că, iarna, 300 de copii îl urmează pe tălpicele schiurilor prin zăpezile Bîrsei și că în luna februarie i-am găsit mai bronzați decît pe niște salvamariști. Nici de faptul că bazele sportive ale Micfalăului sînt normative pentru orice micro-olimpiadă sau că acest om tratează tot ceea ce întreprinde cu umor – jocuri, ștafete, piramide – ca și cum o invizibilă cupolă de circ ambulatoriu ar ancora oriunde se găsește cu ceata lui. Aș vrea să depun aici o mărturie pentru sursa acestor performanțe.

Eram la o serbare a căminului cultural, cu public în cisme și broboade în fața căruia copii, în masă, își prezentau programul, pigmentat de poante, într-o necurmată ștafetă a fanteziei, cînd, în cîțiva timpi, în podea a fost plantată o bară fixă. Învățătorul comandant Acațiu Feier a scos din buzunar o ciocolată cît o cărămidă și s-a adresat oamenilor:

– O vedeți? am oferit-o acum trei luni copilului care va face la bară această figură. A executat-o în fața oamenilor, apoi a adăugat: **ciocolata a rămas la mine. Acum nu mi-ar ajunge leafa pe un an pentru a-i premia pe cei care pot face de zece ori mai mult.**

A bătut din palme și, în fața bunicelor rămase cu gura căscată, pornind într-un iureș disciplinat, toți copiii școlii – pe cei mici ridicîndu-i în brațe pînă la bară – au început să demonstreze forță și îndemînare la bara fixă.

Veți spune: e un specialist. Nu, nu este, potrivit diplomei. El este învățător. **Dar specialitatea lui este pasiunea.** Exemplu el însuși, un perfect motor de entuziasm, ce nu duduie doar în preajma primelor, învățătorul Acati oferă mult, oferă totul și, în primul rînd, el umblă la acel resort al dorinței de autoperfecționare și autodepășire, propriu fiecărui om sau omuleț. Dar pentru aceasta el nu are o viziune de orar asupra sportului. El a făcut ca acesta să intre în orarul lăuntric al fiecărui copil ca o materie necesară, ca oxigenul.

Am dat un exemplu. Se pot da multe încă. Iată, în preajma Zilei pionierilor, pe toate stadioanele țării se reînnoadă tradițiile reprizelor gimnastice de masă, pe nedrept abandonate multă vreme. Întrecerile, parăzile vor fi prezente peste tot. Sărbătorește, Ziua pionierilor e replica nevoii cotidiene de mișcare, disciplină și spectacol a copiilor, nevoie ce trebuie împlinită în țesătura tuturor zilelor. Cadrul există. Și pionieri – și comandanți. Fie ca ziua aceasta, în care ei se întrec atît de festiv, să demonstreze frumusețea roadelor acestei alianțe pentru toate celelalte 364 de zile ale anului, pretutindeni. Atunci, milioanele de copii vor alcătui o singură vastă repriză pe stadionul uriaș al perfectibilității umane și cetățenești, din cea mai fragedă vîrstă. 80 000 de comandanți de pionieri sînt investiți, de fapt, ca antrenori ai acestei cauze obștești, a forței, sănătății, grației și neînfricării.

Cauzele unei renunțări

(Urmare din pag. 1)

Slaba frecvență se reflectă imediat în nivelul foarte scăzut al notelor: o suită penibilă între 8 și 6. N-am scăpat nici de reclamațiile venite din afară și care priveau activitatea sa extrașcolară. Aș menționa nota penibilă pe care o face pentru un elev diagnoza stabilită în „cazul" Canachi de medicul școlii: intoxicație tabacică. Dar, situația acestui elev a prezentat la un moment dat și un paradox: Canachi, sportivul de performanță, finalist într-o competiție republicană, corigent la... educație fizică! Profesoara de specialitate, tovarășa G. Ghimbășanu, explică:

— Refuza să lucreze; fie că nu voia să se echipeze pentru sală, fie că pleca fără să-și motiveze lipsa. Atunci cînd avea chef și „accepta" să rămînă la oră, nu făcea altceva decît să-mi îngreuieze lucrul cu clasa: spirite deplasate, „acrobații" care semănau a bufonerie. La normele de control n-a „primit" să execute exercițiile, pretextînd că îi este frică (!). În consecință, n-am putut să-l promovez.

Atitudinea lui Canachi este consecința unei slabe orientări în viață, a lipsei de maturitate în gîndire, este urmarea nefastă a unei „superiorități" eronat înțelese și a unei „încăpățînări" a vîrstei. Cum a funcționat în cazul Canachi opinia colectivului? L-au pus de cîteva ori în discuție fără a se găsi însă formule eficiente de ajutorare. Nu s-a reușit să se arate acestui elev că drumul său nu este cel corect, nu a existat la colegi preocuparea de a-l atrage într-o activitate constructivă care să-l solicite mai mult și să-l răpească altor „activități" din afară. În plus, colegii s-au speriat de „promisiunile" lui Canachi: „vă arăt eu vouă critică!" Astfel că l-au lăsat deoparte, spunîndu-se probabil: „cu ăsta nu mai e nimic de făcut". Dar, mai grav este faptul că a lipsit comunicarea între cei trei factori care dirijează activitatea unui elev sportiv: școală—părinți—antrenor; nu s-a făcut astfel o distribuție judicioasă a timpului elevului, n-a existat un control riguros al pregătirii sale, nu s-a întreprins un sondaj în timpul său liber. „L-am scăpat din mînă, ne spune mama acestuia. Acel „lăsați-mă în pace, că mă descurc eu", mă dezarma. Mi s-a spus, în plus, că prezența mea în școală îl indispune total, că este o probă a neîncrederii mele în el. L-am lăsat astfel să acționeze după propria convingere, dar văd (tardiv) că am greșit grav. El nu a putut să susțină o dată cu ceilalți colegi ai săi bacalaureatul, din cauza corigențelor. Suferă, în plus, și pentru faptul că i s-a suprimat dreptul să lupte".

„Recunosc că nu l-am supravegheat îndeaproape, regretă antrenorul acestuia, Azizi Seidamet. La vîrsta lui avea nevoie de o îndrumare cu adevărat părintească. Am renunțat la el cu mare strîngere de inimă. După „ieșirea din criză" sper că vom relua lucrul. El nu este un sportiv pierdut — cum greșit crede. Va trebui doar să se mobilizeze serios ca să-și recupereze timpul pierdut".

Ce crede despre situația lui însuși Gh. Canachi? Vede în toți niște rău-voitori, vede peste tot piedici. Din felul cum gîndește se vede că optica sa asupra relațiilor cu oamenii este îngustă și puerilă. Se simt încă neajunsurile vîrstei. Deși se crede un om matur, format, total responsabil, Canachi are încă nevoie să fie dirijat. (Am discutat cu el perspectivele. Deși la „poarta" admiterii, el nu știe încă — surprinzător — pentru ce să opteze. Va trebui să i se arate drumurile ce se deschid, să i se sugereze care dintre ele ar fi cel mai indicat de urmat. Iar sportivul Canachi trebuie făcut să înțeleagă că el nu este „terminat" ca luptător, ci de-abia de acum începe „cariera" sa).

Să fim mai aproape de cei mai tineri dintre... tineri, pentru a le supraveghea și controla pașii. Să le acordăm credit, dar să-i ajutăm să-l folosească cum trebuie.

Drumeție prin Țara de peste Olt*)

Lucrarea lui N. D. Carpen, „Urme și poteci", apărută de curînd în Editura UCFS, îl ajută pe turistul ce va străbate itinerariile din Țara de peste

Olt să cunoască cît mai bine această regiune, să-i descopere întreaga frumusețe, să-i înțeleagă mai adînc prefacerile din anii socialismului.

Cartea „Urme și poteci" este mai întîi, așa cum de altfel o numește și autorul, o grupare de itinerarii turistice: pe Olt și pe Lotru, în Depresiunea subcarpatică olteană și pe Gilort, pe Jiu și pe Motru, în Cîmpia Severinului și pe Dunăre. Dar nu numai atît. Regiune a țării mai puțin cunoscută de către turiști, Oltenia este privită în această lucrare, deopotrivă, cu ochi de turist și de poet, de geograf și de istoric. Este descrisă după lungi călătorii cu pasul, peste munți, de la Olt la Jiu, excursii la Horezu și Tismana, la Ada-Kaleh și cetățile de piatră ale Sohodolului. Este, de asemenea, scrisă sub puternica impresie ce o lasă vizitarea combinatelor craiovene.

Documentația istorică și geografică riguroasă care stă la baza celor aproape 300 de pagini este îmbrăcată într-un stil plăcut, cu imagini deosebit de frumoase.

Pentru turiști valoarea lucrării lui N. D. Carpen ar fi fost, fără îndoială, mult mai mare dacă fiecare itinerar descris ar fi fost însoțit de o hartă turistică, sau dacă întregii lucrări i s-ar fi adăugat cîteva hărți cuprinzînd itinerariile grupate pe cele 8 capitole. Credem, de asemenea, că ilustrația ar fi putut fi mult mai bogată. Desigur că aceste lacune vor fi înlăturate într-o eventuală reeditare.

VIOREL TONCEANU

*) „Urme și poteci" de *N. D. Carpen*. Editura *UCFS* — 1967, 280 pag., 11,50 lei.

CE VOM VEDEA ÎN ZIUA DE 4 IUNIE...

Din programul complex al manifestațiilor închinate „Zilei pionierilor" nu lipsesc cum este și firesc, întrecerile sportive.

În Capitală, principalul punct de atracție pentru amatorii de sport va fi stadionul Dinamo. Aici, va avea loc de la ora 9 și festivitatea de deschidere a întrecerilor cultural-sportive rezervate „cravatelor roșii". Ea va fi urmată de o mare demonstrație — pe reprize — de gimnastică ritmică, un veritabil balet sportiv cu mii de interpreți. După aceea, concursuri atletice de alergări, aruncări și sărituri. Punctul forte al programului sportiv de pe „Dinamo" îl va constitui însă un meci de fotbal, o finală, care va desemna campioana orașului București.

Paralel, pe celelalte terenuri din parcul sportiv Dinamo se vor desfășura competiții de volei, baschet și handbal, întreceri de gimnastică sportivă, de tenis de cîmp și ciclism. Cu mult interes sînt așteptate și meciurile de polo, concursurile de natație.

Tot în Capitală, — în incinta Palatului pionierilor — două acțiuni la fel de interesante: un foc de tabără și un carnaval!

Acțiuni asemănătoare vor avea loc în întreaga țară. La Craiova, spre exemplu, stadionul Tineretului va găzdui finalele „Cupei pionierilor" la atletism și handbal. Concomitent, pe terenurile Școlii sportive din localitate se va disputa finala „Cupei pionierilor" la volei, iar la clubul Dinamo se vor întrece cei mai talentați jucători de tenis de masă. Și în capitala Olteniei va fi organizat seara, un mult așteptat foc de tabără. Frumoase întreceri sportive pionierești sînt programate și într-un alt oraș din regiune, Tg. Jiu.

La Constanța, adunarea festivă închinată „Zilei pionierilor" se va ține în fața Sălii sporturilor. Tot acolo va avea loc o paradă a pionierilor. Programul întrecerilor sportive, care se va desfășura pe stadionul „1 Mai", cuprinde meciuri de fotbal, volei și handbal, ansambluri de gimnastică. Seara — foc de tabără, retragere cu torțe și — ca și în multe alte orașe — un carnaval.

O frumoasă demonstrație de gimnastică au pregătit și pionierii din Deta, regiunea Banat. Participanți: 800 de sportivi! La Arad vor avea loc de asemenea, concursuri de gimnastică și meciuri de fotbal.

...Am spicuit aici din programul multiplelor întreceri sportive închinate „Zilei pionierilor". Peste tot s-au făcut eforturi pentru ca ziua de 4 iunie să însemne, într-adevăr, o mare sărbătoare a celor mici! O zi de neuitat!

TUNETE ȘI FULGERE...

În articolul **„La Politehnica se muncește, dar..."**, publicat în ziarul nostru nr. 5290 din 27 mai, erau criticate – printre altele – rezultatele mediocre ale halterofililor de la acest club.

Nu știm, încă, părerea sportivilor în cauză. Am aflat, în schimb, cum și-a „însușit" această critică cel care răspunde în mare măsură de pregătirea halterofililor, **tov. Mihai Lăzăreanu**, asistent la catedra de educație fizică a Institutului Politehnic din Timișoara.

Revoltat, indignat, tov. M. Lăzăreanu tună și fulgeră împotriva autorului. A fost întrebat: **„De ce"?** Poate că articolul conține inexactități. Poate s-au strecurat greșeli. Poate critica e făcută așa, fără temei...

Nici vorbă! Tov. Lăzăreanu spune: **„Nu de asta e vorba. Totul e adevărat"**, dar mai adaugă: **„Să nu-l prind prin Timișoara că îl snopesc în bătaie (!?)"** Chiar așa, tovarășe Lăzăreanu? Acum, poate, ne treceți și pe noi pe listă...

CÎND LIPSEȘTE INIȚIATIVĂ

La meciul de polo Industria lînii Timișoara—Steaua, spectatorii au protestat tot timpul la deciziile arbitrului (I. Caracsoni – Oradea); arbitrul – furios – a adresat injurii spectatorilor și așa mai departe.

Totul a pornit de la necunoașterea unei modificări de regulament, conform căreia la trei penalizări se acordă o lovitură de la 4 m. Deci, spectatorii nu erau avizați (nimeni din comisia orășenească de natație nu s-a gîndit să facă acest lucru) și din această cauză jocul, așteptat cu atîta interes, s-a desfășurat în condiții nedorite.

Cui să acordăm, la rîndul nostru, o lovitură de la 4 m? Spectatorilor, arbitrului sau comisiei orășenești? Poate că tuturor...

ȘI LA BAL ȘI LA MECI?

La Roznov există o echipă de fotbal care activează în campionatul regional. În urmă cu cîțiva ani fruntașă, formația ocupă acum un loc modest în clasament. Totuși, în meciul (care a avut loc la 14 mai) cu Cimentul Bicaz, jucătorii de la Bradul Roznov porneau favoriți. Mai ales că cei din Roznov îl au și pe talentatul jucător **Ion Solovăstru**. Numai că la acest meci Solovăstru n-a mai făcut „minuni". De abia se ținea pe picioare și de două ori fotbaliștii din Bicaz au marcat pe partea lui. Ei au și cîștigat meciul cu 3–1, spre surprinderea și dezamăgirea spectatorilor. Dar, ce-a fost cu Solovăstru? Am aflat că „idolul" amatorilor de fotbal din Roznov și-a petrecut toată noaptea de sîmbătă spre duminică la un bal. A plecat pe la patru jumătate, driblînd... felinarele, văzînd totul... dublu. Poate că așa i-a văzut și pe înaintașii din Bicaz și n-a mai știut, săracul, după care să se țină.

Dar, singurul „dublu" care a existat cu adevărat au fost cele... două goluri de care este vinovat!

„MICA PUBLICITATE"

Din Rm. Vîlcea sîntem rugați să publicăm cîteva anunțuri la rubrica „PIERDERI". Am ales pentru azi două:

● Au dispărut – fără urme – arenele de popice ale asociațiilor sportive **Locomotiva C.F.R.** și **Vîlceana**. Cine le găsește este rugat să anunțe păgubașii – tovarășii **Gh. Marinescu** și **Gh. Bobîlcă**, președinții acestor asociații.

● Se anunță, de asemenea, cu durere, dispariția prematură a arenei de popice (cu patru piste) aparținînd asociației sportive Oltul C.I.L. Rm. Vîlcea. „Funeraliile" au costat 120 000 de lei...

Rubrică redactată de
VALERIU CHIOSE și DAN GÂRLEȘTEANU
după scrisorile corespondenților noștri